

Nettverk for kvinner 30.10.2019

Anne Lise Ådnøy

En blåøyd toåring satt på fanget til den aldrende prosten og sa: Eg tror eg må bli hyrde, for der er så mange sauer i verden. Gutten het Per Martin og prosten het Martin og var farfaren vår. Den gamle ble lett rørt. Han hørte nok noe om at embetet kom til å gå i arv. Ti år seinere sleit han med å komme til rette med at det var jeg som var arvtakeren, ikke gutten.

Det er flere ord i Novum som beskriver prestekallet. «Pastor» eller «hyrde» er ett av dem. Hva kjennetegner lederens oppgaver dersom hun kalles hyrde/hyrdinne?

Hun **beskytter** flokken. I min barndom fantes små illustrerte bibelfortellinger. Jeg husker både tjenestejenta Noomi og gjetergutten David. Gutten med slynga var et ideal. Så modig, så treffsikker, så ukonvensjonell når han vraket rustningen og møtte Goliat barbeint. Det var noe der som appellerte til storesøstera i meg. Jeg er fortsatt ei som gjerne vil beskytte. I vårt kirkelandskap kan troen være en formsak, en form som ikke passer for alle, selv om de tror. Flere ganger har noen visket idet gudstjenesten eller begravelsen var over: «Det er så lett å tro når du snakker». Jeg vil beskytte troen hos de som ikke finner seg til rette i formene våre.

Når karismatikerne i menigheten roper på en tydelig hyrde, er det ofte ut fra ønsket om å bli beskyttet fra vranglære. Det skal vi gjøre, men det meste kommer heldigere ut dersom vi holder en lav profil og tar direkte kontakt.

Hyrden **sørger for godt beite** og nok næring. Når Jesus møtte Peter etter oppstandelsen lå det i kallet: Fø mine lam. For å gi menigheten mat, må vi planlegge godt. Kirkeåret er en langtidsplanlegging som på sitt beste sørger for at alle får del i «hele Guds råd til frelse». Derfor har jeg ofte knyttet taler og andakter i løpet av uka til kommende søndags tekst. Eller hvis den var umulig eller fortsatt lite bearbeidet, til forrige søndags tema. Liturgisk sett skulle vi hele uka leve av det vi fikk på søndagen, den første dagen. Men jobbmessig har det hatt fordeler å vende blikket fram mot neste helg.

Jeg har ikke funnet ut hvordan det skal løses, men jeg tror vi som kirke trenger å gi mer solid kost til den(de) generasjonen(e) som ikke fikk kristendomsundervisning i skolen, og som var blitt for store når trosopplæringen ble innført. Jeg drømmer om en disippelskole som ligner et ti-kvelders voksenopplæringskurs, med seriøse emner og gode lærere. Ansatte på bispekontoret tenker også kreativt om voksenkatekumenat. Begynner vi kanskje med konfirmantforeldre? Rabatt for de på årets kull?

Hyrden **samlar** flokken. Jeg har sett gode gjeterhunder på jobb. For et strev og for en lek det kan være å samle flokken. Sånn er det å være hyrde i menigheten

og. Vi spriker i alle retninger. Hyrden må hele tida holde fokus på det viktigste, på oppdraget og gaven. Gud gir, vi deler. Det skjer selv om vi ikke ser likt på alle spørsmål. Når hyrden får høre at noen tenker så annerledes at de ser seg om etter et annet fellesskap skal hyrden gi samtaleid og stille kloke spørsmål. Brudd kan ikke alltid forhindres, men så langt det er råd skal vi holde fred med alle. (Rom. 12). Økumenikk er ikke bare nødvendig mellom ulike kirkesamfunn, men er minst like nødvendig når vi bor i samme hus og vil samles der.

Jeg er alltid litt i tvende sinn når vi skal hente fram belegg i skriften for kvinners lederrolle i kirka. Jeg minnes en amerikansk teolog som sa: «Jesus was a feminist, and even if he wasn't, I am». Summen av Bibelens forkynnelse om mennesker er likeverd, og det er hovedgrunlaget for arbeidet med likestilling. Likevel kan vi ha Bibelske forbilder. Studieturen i Paulus fotspor ga innblikk i den makedonske kulturen der kvinner hadde naturlige lederroller, som også kom den første kirke til gode. Lydia, Priska, Føbe...

Salme 68.12: «Herren sender ut et ord, stor er skaren av kvinner som kommer med gledesbud.»

I høstferien har jeg lest siste boka til Magnus Malm. Den er god, selv om han fortsatt har noen skråblikk på folkekirka. Han skriver om det første og viktigste budet for en god hyrde/leder: Vedkommende må vite at hun er elsket av Gud. Alltid.

Så peker han på tre forutsetninger, som alle er like viktige:

Det må være **godt råmateriale** i personens utrustning. Vi er alle like mye verd, men vi er ikke like. Ta personlig egnethet på alvor. På VTP snakker vi om dette, og på studiestedene er det fokus på om en person er skikket.

Den som skal være hyrde **må selv leve av Guds nåde**, i nåden. Det å ha en åndelig veileder eller skriftemor kan være nødvendig for å bevare ydmykhet. Et sted der du kan brette ut frustrasjoner og nederlag. Ærlig og flaut.

Det er nødvendig med **hardt arbeid i studier og bønn**. Innsatsen du legger i jobben viser igjen. En god hyrde er alltid under opplæring.

Tre forutsetninger som alle er like viktige.

Og samtidig viser historien at det kan være den som tilsynelatende har de dårligste personlige forutsetningene som blir den tydeligste hyrden. Eller at den som bare så vidt sto til eksamen, har mest å gi. Gud arbeider på mange måter og ser noen ganger uventa løsninger.

Denne hyrdefiguren fikk jeg da jeg sluttet i den første jobben, som vikar for res.kap i Kirklandet i Kristiansund. En kvinnelig hyrde, en hyrdinne.

La oss være ivrige og lekne når vi samler, og sørge for godt beite og beskytte flokken. Vi er selv elsket og tatt vare på av den gode hyrden.